

I

У місті цьому десь вона живе,
ця жінка, що, як смерть, мене кохає.
Щохвилечки вона мене чекає
і иодумки — лише своїм зове.

Мені не треба знати, як вона
без мене дні безрадісні збуває,
що божевільна — знаю, що кохає,
що вся мана — це теж не новина.

Вона — моя. Цього я не хотів.
Бо я ж таки і знать її не знаю.
Мене вона боїться, обминає, —
напівпритомна ж, в мій приходить дім

і дивиться наляканим дитям...
Сама не зна, чого від мене хоче.
Та день і ніч я бачу її очі,
і їм ніколи не прийти до тями.

II

Не буде «завтра»! Зараз поспіши,
сьогодні, тут, тепер, цієї ж миті, —
скажи, що любиш, що судьба. Збреши!
Скажи — мене одну на цілім світі...

Або не так. У вузол зав'яжи

і нерви, і слова — не буде «потім»!
Все від неробства, вигадка, — скажи, —
і я не люблю. Й тобі вже годі...

Я зрозумію все. Зумію все.
Я тільки посміхнусь і замію.
Та не мовчи! Лиш по мовчи, і все...
З двозначності моя душа мертвіє.

1978

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.